

Dănuț Ungureanu, Marian Truță
12 povestiri fantastice

Copyright © Dănuț Ungureanu, Marian Truță
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

UNGUREANU, DĂNUȚ

12 povestiri fantastice/Dănuț Ungureanu, Marian Truță; cu un sms înainte
de Florin Chirculescu – București: Tritonic Books, 2018
ISBN: 978-606-749-369-6

I. Truță, Marian
II. Chirculescu, Florin (pref.)

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 224/octombrie 2018
Bun de tipar: octombrie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Dănuț Ungureanu, Marian Truță

12

Povestiri fantastice

Cu un sms înainte de Florin Chirculescu

Cuprins

SMS înainte	7
-------------	---

Dănuț Ungureanu

Cronicile oamenilor iridium	10
Pedala mâncând pământul	25
Om cu „O” mare, țară cu „ț” mic	39
Furtună pe Marea Neagră	52
Ultima cursă a lui Kitty Claire	63
În excursie	78
Lumină lină	90
Vești dintr-un univers pitic	106

Marian Truță

Himalaya	112
Vânătoare pe sub Lună	131
Stere	145
Norii, cerul	191

SMS înainte

E pentru prima oară când scriu o pre/postfață pe un telefon mobil, dar n-am de ales, povestirile lui Dănuț & Marian nu-mi lasă loc de întors...

Ca să fie clar de la bun început: regina literaturii sf e povestirea scurtă, *the short story*, ca să fiu trendy, iar cartea pe care o aveți în mână e un regal, dat fiind că de mult n-am mai avut norocul, satisfacția, bucuria, sau cum vreți să-i mai spuneți, de a parcurge o suită de texte care să mă facă să surâd prostește în timp ce citesc, fiindcă toate povestirile celor doi au fie umor, fie speculează uluitor, fie, cel mai adesea, au din amândouă...

În fond, ce e sf-ul? Ce ne atrage la el? De ce-am alergat toți cu limba scoasă după marile motive, care, de mai bine de un secol, ne decorează imaginația? Am jinduit noi după cafturi, explozii, rachete și călătorii nemaivăzute? Ei, ne-am dorit și asta, să nu fim ipocriți, dar ce ne-a stârnit, ce ne-a făcut să nu dormim nopțile și ce ne-a făcut să visăm e... misterul, adevărul dosit sub miile de perdele de fum ale cunoașterii,

speculația, cu alte cuvinte, speculația care ne face să ne întrebăm de ce așa și nu altfel, sau, câteodată, încotro?

Să fie sf-ul un substitut care democratizează filosofia, care pune în locul ei o metaforă de larg consum? Pentru mulți autori nu se pune această problemă – dar pentru Dănuț Ungureanu și Marian Truță e vorba, mai ales, de așa ceva.

Un București postapocaliptic lipsit de emoții umane și controlat de „oamenii de iridium”, o tricicletă care se trage din Babilon, cu puteri asupra spațiului și a timpului, o ploaie la Krapec, care prilejuiește un amestec al cronologiei, o cochilie de melc deschisă spre altă lume – totul asezonat cu umorul unui gen proxim în care excelează Dănuț, în care pățaniile se succed rapid, amețitor, ÎNCÂNTĂTOR, făcându-te să dai „page down, page down!”, căci, spre singura mea supărare legată de această carte, am citit-o pe laptop și nu pe hârtie...

Marian atacă apoi cu o povestire despre Everest – oh, și ce povestire, vai cum te ia pe sus – urmată de pățaniile, când vesele, când tragice, ale unui cerșetor aciuit lângă Hanul lui Manuc, și de peripețiile năucitoare ale unei scurte expediții în doi în tundra laponilor...

Se mai scrie în Ro sf? se întreabă unii. Uite că se scrie, și încă de calitate, cu atât mai mult cu cât cartea celor doi te cufundă în magia secretă a Zonei Crepusculare, preferata mea.

Să vă mai spun că „Ulise”, de Joyce, salvează o viață într-una din povestiri? Să amintesc că în alta am citit una din cele mai emoționante povești de dragoste din literatura sf?

Mai bine tac, nu mai zic nimic, nu-mi place să spoile-resc... Citiți cartea, atât vă rog! O veți face cu sufletul la gură!

Florin Chirculescu

Dănuț Ungureanu

Cronicile oamenilor iridium

1. Deci habar n-am care-i treaba cu amintirea cețoasă despre ce numeau „trecut” (și nici nu-mi pasă), da' îmi pare c-au scos-o excelent la capăt cu viitorul. Vechii își umflaseră capetele cu neliniști: „încălzirea”, „extincția”, „secătuirea”, „singularitatea”, „durabila”. Păi mai durabilă ca lumea noastră nu-mi închipui alta, vreodată.

De dimineață mă trezesc într-un fagure de-al Fabricii Zonale de Culcușuri. Mă spăl cu jumate din rația de apă. Cealaltă jumate o torn în bidonul de sub rezervor. Bidonul ăsta, și obiceiul de a-l folosi mi-au atras de multă vreme simpatia oamenilor iridium din adânc și-a sufletelor. Ei încurajează obiceiurile, fiecăruia câte unul, ori mai multe.

Trec în cabina de-alături să-mi fac datoria față de fermele de nutrienți. Uree, minerale... Apoi trag pe mine cămușa

croită de FZ Cămuși și înfulec de-a-n picioarelela porția delicioasă trimisă azi prin FZ Porții.

E momentul acela al zorilor în care mă apropii de hublou. Încă nu s-a luminat afară și întunericul face sticla să-mi reflecte chipul. Un cenușiu de 16 ani, la jumatea vieții deci, bine făcut (un metru cinzeșcinci, patruj' de kile), chipeș – fără fir de păr. Binecuvântată fie Marea Epilare din '33, când ploile acide ale mâniei lui Krakatau i-au făcut egali pe toți vechii noștri, bărbați, femei, adulți și copii.

Când îmi trec cu drag palma peste țeasta lucioasă și codul de bare, îi plâng pe primitivii de care vechea mea a apucat să-mi povestească înainte de-a fi curățată. Robi ai filamentelor crescute din pielea proprie, victime. Energia dispărea în rahaturi numite șampoane, piepteni, mărgel, pomez... Devorată de saloanelor pentru păr și-așa mai departe. Cică pe-atunci compatibila te curăța în somn dacă-ți găsea pe haine unul din firele scârboase, care nu-i aparținea... Băi, ești nebun?

Compatibila... Mă reped spre oblonul căii de oglinzi, nu înainte de a-mi presa fruntea în matriță, pentru codul de bare. De la o vreme se șterge cam repede și n-am niciun chef să mă salte vreo echipă de curățenie fiindcă nu-mi poate citi datele. O să cer sufletului veghetor un cartuș nou de matriță.

Deschid oblonul care dă spre culcușul Ei. Culcușurile noastre sunt pe fața vestică a coloniei, a rezervației. Stăm pe-rete-n perete și imaginea compatibilei mele ajunge la mine prea puțin deformată. E drept că, datorită compatiei pe care ne-o arată oamenii, noi doi avem bafta de-a ne vedea și de-aproape, la sala de joc, în fiecare seară. Dar n-aș rezista peste zi fără să-i privesc chipul prin calea de oglinzi.

Trebuia să se trezească de-acum cinci minute. După șase suntem programați la Casa Compatiei. Și, mulțumescu-ți,

Mamă Lună, Ea imi răsare înaintea ochilor, proaspătă ca o rază de soare, în cămușă la fel cu a mea, și codul de bare mai strălucitor ca oricând. Ne privim secunde lungi, surzători și compatibili. Parcă ne-am vedea fiecare pe sine, căci nu ne deosebim prin nimic. Aceeași înălțime, aceleași trăsături, aceleași nuanțe. FZ Griuri face minuni.

Suntem una și aceeași ființă și dacă asta nu e compatie totală, deplină, plenară, ziceți-i cum vreți, să-mi spună cineva ce altceva este. Mă scufund în abisul ochilor abia deschiși în dimineața asta de compatibilă. Compatibilă mea...

„Leneșule, susură preacompatibilă, n-am închis un ochi toată noaptea, ca să mă pregătesc pentru sesiune...”

Firește, niciun sunet nu răzbate până la mine, însă după atâtea întâlniri pe calea oglinzilor, ne citim pe buze orice cuvânt, fără greșală.

2. Ieșim în fața fagurilor de culcușuri. Compatibilă și cu mine ne găsim imediat. „’Neața, Olga...”, îi șoptesc. „’Neața, Berlin...”, îmi șoptește. Ne sorbim din priviri. Alte cupluri își șoptesc și ele salutul. Unele suflete veghetoare nu suportă strigăte și mișcări bruște. Șoaptele se-adună ca picături în pâraiașe, apoi cresc nestăpânite, sugerând foșnetului uriaș al cascadei de apă otrăvită – cel mai frumos loc pe care l-am zărit în viața mea, dincolo de marginea rezervației.

Ne-alăturăm coloanei. Suntem mulți, cinci-șase sute, în cămuși cu cele mai splendide griuri, un spectacol care-ți face inima să bubue în piept. Aproape toți vom atinge capătul drumului, iar câțiva vor fi culeși din mers de echipele de curățenie. Pe margine, sufletele înlesnesc alcătuirea coloanei, planând de-a lungul aleii ce continuă până hăt departe cu Bulevardul Unirii.

Avem voie să ne ținem de mână, până la Casa Compatiei, dar numai după ce se dă pornirea. Cu toate astea, sufletele închid ochii la aceste mici gesturi în avans. „Închid ochii” nu-i doar așa, o vorbă. Sunt nori multicolori de particule și energie executivă, emiși de trupurile iridium ale oamenilor din adânc, sub scoarța tot mai curată a planetei, să le facă treaba de la suprafață, eficient și rapid. Dar le-au adăugat fețe simpatice, cu ochi bulbucăți și buzele țuguiate de parcă tocmai ar șușoti ceva. Acum, când lumea s-a împăcat, o apropiere prietenoasă înseamnă și rezultate mai bune. Așa ne-arată oamenii din adânc compatiile lor.

O astfel de față plutește de-a lungul coloanei și se oprește în dreptul nostru. „Gertz-Elen-Ula-Prop-Olga-Berlin”, șoptesc buzele ca un singur cuvânt, fără să se miște. Totul în regulă?”

„În regulă, suflete”, îi răspunde Proposov, iar noi, ceilalți, încuviințăm.

Între noi șase, îl numim pe scurt Mutră.

„Bine, spune Mutră. Pornim.”

Coloana minunatelor cămuși gri se pune în mișcare pe Bulevardul Unirii, târșâind sute de papuci. Sufletul nostru veghetor, un nor de energie albastră, ține aproape. E și asistent de la sala de joc. Că veni vorba, azi o să fie de pomină, o sesiune de sezon la CC și cea zilnică de la sală. Pentru noi, trei cenușii și compatibilele noastre, e sărbătoare. Mulțumim oamenilor din adânc și sufletelor trimise să ne ocrotească.

Până la Casă nu-i mult de mers, doar o oră, o oră și ceva. Ziua e minunată. Când soarele își pornește arcul peste rezervație, cerul schimbă cenușiul prieten cu un verde adânc, aproape ca ochii compatibilei mele Olga.

Înaintăm cu inimile ușoare prin jgheabul lat al Bulevardului Unirii, păziți de taluzurile înalte, alunecoase, întrerupte doar de ieșirile laterale ce duc spre munci și alte rezervații.

„Ce zi minunată”, gângurește Olga, făcându-mă încă o dată fericit, căci a intrat în gândurile mele și-a ieșit de-acolo cu o bucațică din ce simțeam eu însumi. Iar asta o face și mai dorită. Drept răspuns, o strâng tare de mână. În fața noastră sușotesc veseli de-ale lor Prop, Ula, Gertz și Elen, cu care împărțim culcușurile și sala de joc.

Deja întrezăresc porțile Casei. Deodată izbucnește un zumzet penetrant, colosal. Parcă vine de peste tot. E semnalul de alarmă. Coloana se poticnește, ca și cum ar avea de urcat o înălțime, încetinește, se amestecă. Apoi se oprește cu totul.

„Ce-i? Ce-i? Ce-i?” zboară șoptele nedumerite, pe deasupra capetelor, ciocnindu-se, despărțindu-se iar. De-atâta adiere parcă și sufletelor le e greu să rămână întregi, să nu se zdrențuiască.

„B-băi, cre' că iar au g-găsit o famelie și-o să ne amâne sss-sesiunea, ba și mai rău”, bâlbâie Proposov cam cătrănit.

Ce-i drept, pân-acum n-am prins niciodată așa ghinion, să rămân fără sesiune într-un sezon, dar de câte ori n-a avut Prop bâlbâiala aurită?

„Mutră, îi spun sufletului nostru când fuge spre capătul coloanei, de ce-am oprit?” Însă el se duce fără să mă bage-n seamă, ceea ce, știind că-i plac aptitudinile mele, e cam nașpa.

Ne-așezăm, grupuri-grupuri, șopocăind, dându-ne cu presupusul. Coloana cenușie se vâlurește ca sub bătaia vântului.

„Băi, chiar nu pricep, zice Ula, nu i-au dibuit pe toți, la ultimele curățenii? Credeam că s-a terminat cu mizeriile...”

Gertz plescăie. „Acu' o sută de sezoane, «mizeriile» astea erau tare populare...”

„Mă lași? îl repede Olga, dându-mi drumul. Îi înțeleg pe vechii care se-ascund prin canal, când vine curățenia, deși e degeaba și nerod. Înțeleg și furtul de porții ori apă. Chiar

când un cenușiu curăță alt cenușiu, fără prmis. Dar să faci O FAMELIE? Pfui, mi-e scârbă rău...”

Sufletul nostru veghetor revine în trombă. Fețișoara centrată pe norișorul albastru ne ordonă să ne ridicăm și să ne pregătim de întoarcere. Într-o clipă, întreaga coloană se mișcă. Nu mai e veselie din zori. Sufletele se-agită pe margini.

— Azi nu mai ajungem la CC, Mutră? Îndrăznesc, iar el parcă-mi răspunde din mers. „Măine.”

Dar nu-s sigur c-a spus ceva. Iau în schimb un „șurub” în coaste, de la compatibila mea Olga. Câteodată cam întind coarda.

3. Mi s-a-ntâmplat acum două sezoane, când Mutră ne scotea pe fiecare, în turul de inițiere prin rezervație, dincolo de hotarul coloniei. Cum mi-a spus chiar din prima zi, ca să dibuiască rămășițele de aptitudini ce mai rămăseseră în noi după liniștirile vechilor. Sufletul veghetor își plimbă cenușii de-a lungul rezervației, observându-i atent când ajung în preajma unor munci omenști: construcții, ferme de porții, epurarea apei ori reciclarea resturilor pe care vântul câmpei fără margini le rostogolește zi și noapte către rezervație și dincoace de zidurile coloniei. Puțini au fost ispitiți de una ori alta dintre munci și-au fost grupați pentru cercetări. Din colonia noastră – eu, ceilalți doi de-ai mei și compatibilele. Firește însă că nu ne dau nimic de făcut.

Dar de văzut am văzut tot, la grupul doi cercetare, unde sufletele forfoteau, făcându-și treaba cu precizie. Mutră m-a lăsat să casc gura o vreme. Poate era și el curios.

Îi prinseseră cu o zi înainte, într-un culcuș pustiu de la periferia rezervației. Doi cenușii adulți, de vreo 14 ani, un vechi și doi copii. De unde făcuseră rost de copii nimeni n-ar

putea spune, fiindcă ei sunt duși mereu într-o rezervație mai bună.

Se pitiseră acolo, cine știe de când, și pusese ră de-o famelie. Asta-i abaterea cea mai grea în rezervație, urmată de furt și curățenie fără permis. Sufletele i-au aliniat la margine, unde peretele se dărâmasese și într-o clipă au inundat culcușul până-n tavan cu sakaz, care s-a întărit pe loc. Apoi a-nceput cercetarea.

Am privit fascinat, minute-n șir, raza mai subțire ca ultima liniuță din codul meu de bare, decupând felie cu felie din cubul transparent, abia zvântat, felii nu mai groase decât degetul mic. Urma să le studieze micron cu micron, în laboratoare, oamenii din adânc, pe fiecare în parte, apoi să recompună întregul în muzeul speciei noastre cenușii. Au luat o pază și-am admirat în voie tăietura la care se oprise raza. Era acolo o famelie întreagă, în picioare, secționată pe lung, ca un desen. Fețele celor cinci cenușii se duseseră deja cu alte felii, însă imaginea fameliei privită dinăuntru ei m-a fermecat.

Deodată un suflet s-a apropiat de veghetorul meu, iar Mutră m-a dus aproape pe sus înapoi, la culcuș. Când se-ntâmplă câte-o belea de-astea, e clar că nu mai e prea mult loc de pretenie.

4. Jocului îi zice „Fleoșc”. Mi-au rămas în minte numele și niște reguli, între alte resturi, amintiri din amintirile vechi mele, care le-avea de la vechiul ei. Resturi pe care nicio liniștire prin care-am trecut nu le-a șters. Pentru vechea mea a fost de-ajuns una singură. Nu știm cum, eu am rămas cu firimituri din ce-au pierdut ei și-asta mă face ciudat pentru oamenii din adânc și suflete. Fiindcă mi-amintesc, îmi dau cu presupusul și mint, li se pare c-ar fi ceva de capul meu...

„Fleoșc”, în șase, la o masă, cu bucăți de hârtie. Vântul câmpei aduce pungi și cutii de pretutindeni, unele cu imagini. La reciclare, ar fi fost ca și cum aș fi vizitat rezervațiile din toată lumea. Hârtiile pe care le mânuim noi sunt mângălite cu semne și figuri. Cărți. E un joc de cărți.

Prop: „Ce-ce-faci, băi Be-berline, nuda-i c-carte? Do-dormi?”

Eu: „Nu dorm. Doar mă gândeam ce să pun.”

Sala vuieste de veselie, horcăielile lui Gertz, miorlăielile Ulei și ciripitul compatibilei mele Olga. Într-un colț, norișorul Mutră schimbă frenetic nuanțele de albastru, notând conștiincios toate observațiile jocului de azi.

Deci jucăm „Fleoșc” și ne prăpădim de râs. „Ce se întâmplă, Berlin? m-a-ntrebat sufletul nostru când a vegheat prima partidă și ne-a văzut scuturându-ne, cu ochii înlăcrimați. Este o problemă organică?” Treptat s-a lămurit. Iar lacrimi mai văzuse destule, la vechi, cei procesați în curățenii.

Când unul din noi pune o carte, facem toți un gest legat de figura ei. Ne tragem pumni în bărbie, ne frecăm pe creștet, rostim vorba „fleoșc”, ori altele. Și sigur, dacă jocul o ia razna, o mai zbârcim. De-aia ne rupem de râs.

„Totuși, o greșală, chiar fără consecințe, e ceva serios, s-a arătat nedumerit Mutră. Cum poate fi un motiv de veselie?”

Sunt de acord că oamenii din adânc, iridium perfecți din care emană sufletele, n-au egal. Și sunt mândru că mă bagă-n seamă. În locul lor, făceam o singură curățenie generală, nu numai pentru vechi, și cu asta basta. Dar câteodată mă minunea-ză întrebările sufletului. Nu-s mai grozave decât alea pe care le puneam vechi mele, înainte de-a fi trimiși amândoi la liniștire.

„Joacă, joacă, mă-ndemnă blând sufletul. E interesant pentru noi. Și dacă e interesant pentru noi, e bine pentru tine, Berlin. Pentru voi.”